

37. møde.

Onsdag den 14. januar 1953 kl. 14.

Statsministeren (*Erik Eriksen*): Fra Hans Majestæt Kongen har jeg modtaget følgende reskript:

Vi give Dig herved tilkende, at Vi ville have Dig overdraget i Vort navn at bringe rigsdagen budskabet om, at Vor højtelskede, kære moder, Hendes Majestæt Dronning Alexandrine, søndag den 28. december kl. 7⁰⁰ stille og fredeligt er sovet hen.

Vi bringe dette budskab i fuld forvisning om rigsdagens deltagelse i Vor og Vore slægtnings tunge sorg.

Befalende Dig Gud.

Givet i Vort palæ på Amalienborg, den 28. december 1952.

Frederik R.

Til

Vor statsminister.

Hermed overbringer jeg da rigsdagen dette budskab.

Jeg gør det i dyb forvisning om, at vi alle deltager med vort lands konge og tronfølger i sorgen over dronning Alexandrines bortgang.

Formanden: Hendes Majestæt Dronning Alexandrines død har vakt oprigtig sorg i vide kredse i det danske folk. Den søndag morgen, da vi modtog dødsbudskabet, slukkedes det håb, vi næsten til det sidste under dronningens kortvarige sygeleje havde næret om, at hun også denne gang ville have haft kræfter til at overvinde sin sygdom.

Mindet om dronning Alexandrine vil blive bevaret i kærlighed og med respekt. Fra det tidspunkt, i 1898, da den purunge hertuginde af Mecklenborg formæledes med daværende prins Christian af Danmark, gennem de mange år, hun var kronprinsesse og dronning, opbyggede hun en stilling i det danske folk, som ikke er blevet svækket i de år, der er forløbet siden kong Christian den Tiendes død.

Dronning Alexandrines fremtræden, der var enkel og ligetil, uden at hun dog tilsatte noget af sin naturlige kongelige værdighed, talte på en lykkelig måde til sansen for ægthed og jævnhed i danske mænds og kvinders sind. Det smukke og harmoniske samliv indenfor den kongelige familie, som vi alle havde et førstehåndsindtryk af gennem dens ophold rundt om i landet, fæstnede gennem årene opfattelsen af dronning Alexandrine som en udmærket hustru og moder.